

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/142/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820202936
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8820202936.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v spore žalobkyne: D. T., T.. XX.XX.XXXX, U. H. M. Č.. XX, XXX XX G., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., AK so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.488,51 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 744,50,- euro do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa súd dňa 18.11.2020 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 1.488,51 eur a zaviazal ho na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podanie žaloby odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 3Csp/227/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovanom nároku, rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 3Csp/227/2016 zo dňa 07.12.2018, v znení Opravného uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 3Csp/227/2016 zo dňa 09.03.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 10CoCsp/9/2020, zo dňa 09.07.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.10.2020. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: odôvodnenie 44.: „Súd na základe vykonaného dokazovania tak mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobkyni bol reálne poskytnutý úver vo výške 1.942,24 eura, pričom podľa predloženej platobnej histórie uhradila celkovo 3.430,75 eur v prospech žalovaného. “ - odôvodnenie 47.: „ V predloženej zmluve je však dátum konečnej splatnosti určený len „XX/XX“, bez uvedenia konkrétneho dňa v mesiaci, ku ktorému má byť úver splatený. Takéto určenie konečnej splatnosti úveru súd nepovažuje za dojednanie v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a preto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. “ - odôvodnenie 48.: „Súd pre úplnosť poukazuje, že zmluva o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej takúto výšku ani určená nie je, čo je tiež absencia náležitosti v zmysle § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 258/2001 Zb.. “ - odôvodnenie 49.: „ Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské

a iné úvery) uzatvorených na dobu od 1 do 5 rokov v N. XXXX, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 12,89 % ročne. Výška úrokovej sadzby úvery dohodnutá medzi strany sporu v tomto prípade ani dohodnutá nebola. “ - odôvodnenie 51.: „V zmluve uvedená výška úroku nie je, aj keď zákon o spotrebiteľských úveroch dodávateľovi explicitne ukladá výšku úroku v spotrebiteľských zmluvách. Taktiež je povinný uviesť aj správnu výšku RPMN.“ - odôvodnenie 52.: „Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté, a to vo výške 1.942,24 eura. Doposiaľ však žalobkyňa žalovanému zaplatila už sumu 3.430,75 eur. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.488,51 eur. “ Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3. “ Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v Základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie preto požadujem vo výške 1 488,51 eura, pričom nárok ako ho požadujem, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na môj úkor o túto sumu bezdôvodne obohatil. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkami v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 3Csp/227/2016, zo dňa 7.12.2018 a rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 10CoCsp/9/2020, zo dňa 9.7.2020 a ich odôvodneniami, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie, ani rozširovať, ani zužovať.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť v celom rozsahu. Žalovaný namieta premlčanie práva na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Tvrdený nárok si žalobca mohol uplatniť už v roku 2016 pri podaní žaloby v konaní 3Csp/227/2016. Na základe rozhodnutia vo veci 3Csp/227/2016 sa žalobca domáha nároku, pričom rozsudok zo spomenutého konania predstavuje rozhodnutie o predbežnej otázke pre uplatňovaný nárok. Zo žiadneho právneho predpisu, a osobitne nie z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nevyplýva, aby predpokladom finančného zadosťučinenia bolo prechádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie. To znamená, že predpoklad pre uplatňovanie nároku na finančné zadosťučinenie môže vyplývať aj z posúdenia predbežnej otázky vo vzťahu k priamemu uplatňovaniu nároku na finančné zadosťučinenie. Žalobcovi nebránila žiadna skutočnosť v tom, aby si teraz tvrdený nárok na finančné zadosťučinenie neuplatnil už vo vyššie uvedenom konaní. Tým, že tak nespravil, vystavil sa riziku premlčania a uplynutia premlčacej doby. Žalovaný preto v rámci svojej procesnej obrany uplatňuje námietku premlčania voči uplatňovanému nároku, pretože premlčacia doba ohľadne neho začala plynúť v deň podania žaloby v konaní 3Csp/227/2016 a uplynula skôr, ako bola žaloba v tejto veci doručená súdu. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Z podanej žaloby nevyplývajú skutočnosti, na základe ktorých žalobca požaduje primerané finančné zadosťučinenie v sume 1488,51 EUR. Absencia skutkových tvrdení v prípade spotrebiteľského sporu, v ktorom je spotrebiteľ právne zastúpený advokátom, nemôže byť ani nahradená úvahou súdu, a ani postupom podľa § 296 Civilného sporového poriadku. Podľa § 291 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20181212%23paragraf-296>>sa nepoužije. Žalovaný namieta neuvedenie žiadnych skutočností, ktorými by žalobca preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, a požadovanou výškou. Určenie výšky finančného zadosťučinenie nie je možné na základe voľnej úvahy, pretože takýto postup neumožňuje ani Civilný sporový poriadok a ani iný právny predpis. Podľa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020) : „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“ V zmysle publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007

Z.z. Opis rozhodujúcich skutočností je povinný tvrdiť a preukázať žalobca. Zo žaloby nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili, že výška primeraného finančného zadosťučinenia má byť v hodnote 1488,51 EUR. Predpoklad o tom, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, by bol v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúci a nedôvodný. Žalovaný považuje za vylúčené, aby v zmysle takej úvahy mal poškodený s ujmou na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ v prípade, v ktorých ani len netvrdí žiadne skutkové okolnosti, už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Ochrana spotrebiteľa nepresahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena. Aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co91/2012 sa uvádza, že s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Žalobca však žiadne skutočnosti ani netvrdí, a teda nie je možné dospieť ani k žiadnym takýmto individuálnym skutkovým zisteniam. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. „Protiv porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva spotrebiteľa môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplýva, aké právo žalobcu ako spotrebiteľa bolo porušené. Zákon vymedzuje podmienku pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie takto : „spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (...)“, pričom túto podmienku treba vykladať v kontexte celého ustanovenia, teda že má ísť o právo alebo povinnosť ustanovené s cieľom ochrany spotrebiteľa. Nevyhnutnou podmienkou je rozhodnutie o porušení ustanovenia upravujúceho ochranu spotrebiteľa. Nie akýkoľvek úspech v spore. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní).

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, rozsudkom vo veci sp. zn. 3Csp/227/2016 zo dňa 07.12.2018, opravným uznesením OS Vranov nad Topľou zo dňa 09.03.2020, rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 10 CoCsp/9/2020 zo dňa 09.07.2020, písomnými vyjadreniami strán sporu, výpoveďou žalobkyne, prednesom práv. zástupcu žalobkyne a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 3Csp/227/2016 zo dňa 07.12.2018, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 1.488,51 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.488,51 eur od XX.XX.XXXX do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň súd priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovaného náhradu trov konania v celom rozsahu, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.10.2020 a stal sa vykonateľným dňa 13.10.2020.

6. Žalovaný, zástupca žalovaného sa nedostavili na pojednávanie s tým, že svoju neúčast' ospravedlnili a súhlasia, aby sa vec prejedнала v ich neprítomnosti.

7. Žalobkyňa, ako aj jej právny zástupca zhodne udávajú, že trvajú na podanej žalobe v celom rozsahu. Zástupca žalobkyne k vykonanému dokazovaniu udáva: Bolo nám doručené vyjadrenie zástupcu žalovaného z čl. 27-28, k tomu by som sa chcel vyjadriť tak, že tak pokiaľ sa týka tej skutočnosti, že zástupca žalovaného vzniesol námietku premlčania, túto námietku považujeme za nesprávnu a nedôvodnú, poukazujeme na § 3 ods. 5 Zákona o spotrebiteľoch, ktoré ustanovenie ako nevyhnutnú podmienku na úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia, zakotvuje moment úspešného uplatnenia v základnom konaní, pričom tento nárok je základom toho, že bolo v pôvodnom konaní úspešný účastník. Zástupca žalobkyne ešte k tomuto dodáva: Pokiaľ sa týka uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak účastník, resp. žalobca môže tento nárok podľa nášho názoru uplatňovať až po právoplatnom úspešnom konaní v pôvodnom konaní, kde bola jeho žaloba predmetom súdneho konania a kde bol úspešný. V tejto súvislosti poukazujeme na rozsudok Krajského súdu v Prešove, kde išlo o konania 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Intenzita porušenia práva žalobkyne bola práve daná ako základ v základnom súdnom konaní, myslím tým konanie 3Csp/227/2016. Chcem ešte dodať, udáva zástupca žalobkyne, že žalovaná strana má právne vedomosti a skúsenosti o nesprávnosti právnej argumentácie ktorú uvádza, v danom prípade podľa môjho názoru, udáva zástupca žalobkyne, môže analogicky s poukazom na trestné právo hovoriť o špeciálnej recidíve, na základe ktorej by sa malo primerané finančné zadosťučinenie zvyšovať a nie znižovať. Na základe týchto skutočností, ktoré som uviedol na dnešnom pojednávaní, je uplatnená suma žalobkyňou za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.488,51,- euro primeraná. Na záver by som chcel poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.194,98,- euro, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol v tomto konaní určený za neprijateľný. Na základe týchto skutočností, ktoré som uviedol na dnešnom pojednávaní žiadame, aby súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a priznal nám trovy konania. Žalobkyňa udáva: Ja trvám na podanej žalobe v celom rozsahu tak, ako som to podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu, na dôvodoch uvedených v tejto písomnej žalobe, takisto osvojujem si v celom rozsahu prednes môjho právneho zástupcu na dnešnom pojednávaní. Okrem skutočností, ktoré sú uvedené v písomnej žalobe a ktoré uviedol môj právny zástupca na dnešnom pojednávaní a v podstate viac vecí nemám čo dodať. Žalobkyňa a jej právny zástupca zhodne udávajú, že trvajú na všetkých písomných a ústnych prednesoch, ktoré boli zo strany žaloby v tomto konaní uvedené a zo strany žaloby nie sú ďalšie návrhy na dokazovanie.

8. V písomnom podaní zo dňa 03.06.2021, žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že Podľa názoru žalovaného je podaná žaloba čo do dôvodu a výšky neopodstatnená a nedôvodná, pretože som nepreukázala porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sú prílohami žaloby, pričom jasne deklarujú, že v právnom vzťahu založeným Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností, len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Podľa ust. § 3 ods. 5 in fine zákona o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa môjho názoru je vzhľadom na výsledok základného konania nepochybné a evidentné, že som na súde úspešne uplatnila porušenie môjho práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej týmto zákonom resp. osobitnými predpismi, čím som naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Je zrejmé, že rozsudkami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vydanými v základnom konaní sa preukázalo, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú v osobitnom predpise (neuvedenie obligatórnych náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Zákon o spotrebiteľských úveroch je vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa osobitným predpisom, pričom je jedným z najtypickejších príkladov, ktoré ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ako osobitný predpis predpokladá. Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Poukazujem na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017: „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak

právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä požívanie adjektíva „odradzujúci“). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.“ Výsledok základného konania, v ktorom spotrebiteľ uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti v súdnom konaní podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. V zmluvnom vzťahu založenom Zmluvou o revolvingovom úvere č. č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX došlo preukázateľne k porušeniu mojich spotrebiteľských práv. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Dané je konštatované súdom v samotnom odôvodnení rozhodnutia. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukazujem navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže účelom a zmyslom zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a na nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu). V danom prípade išlo navyše o reálnu hrozbu ujmy, keďže žalovaný sa na môj úkor bezdôvodne obohatil. Za nesprávnu považujem aj vznesenú námietku premlčania voči nároku na priznanie PFZ z dôvodu, že od podania žaloby v základnom konaní uplynuli tri roky. Nárok na priznanie PFZ je v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa spätý s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Preto až moment „úspešného uplatnenia“ je conditio sine qua non pre súdne uplatnenie tohto nároku. Bez právneho titulu som nárok na priznanie PFZ skôr ani nemohla uplatniť a teda tento môj nárok nemohol byť v čase podania žaloby v tomto konaní premlčaný. V tomto smere poukazujem na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 z 24.05.2017: „Ako nedôvodnú považuje odvolací súd žalovaným vznesenú námietku k uplatnenému nároku žalobkyne na priznanie finančného zadosťučinenia vzhľadom na to, že zo vyššie citované znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá v prípade ak si na súde úspešne uplatní toto porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto a osobitným predpismi. To znamená, že Žalovaná si na súde úspešne uplatnila porušenie práva nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 17.04.2014, č.k. 7C/66/2012-152, kedy jej začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia.“ Vznesenú námietku premlčania, ktorú žalovaný odôvodňuje uplynutím troch rokov od podania žaloby v základnom konaní považujem vzhľadom na zmysel a gramatický výklad citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa za špekulatívnu v snahe poprieť môj legitímny nárok. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujem uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Mnou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 488,51 € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav

slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselne a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Dávam do pozornosti, že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že táto jeho argumentácia nemala oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Práve postupom, keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany popieral môj nárok, moje stresové situácie a psychické vypätie len stupňoval. Ak by som analogicky použila terminológiu trestného práva, tak súdy by mali, pri úvahách o výške PFZ, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať a nie znižovať. Poukazujem, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do mojej majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním môjho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen môj bežný život. Zo strany žalovaného som bola aj po právoplatnom skončení základného konania neustále atakovaná telefonátmi s cieľom úhrady (nedôvodného) dlhu, čo vo mne neustále vyvoláva stres a psychické vypätie. Na záver uvádzam, že považujem za absolútne bezpredmetné aplikovať na tento spor uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/14/2020 z 23.06.2020, keďže dané rozhodnutie sa týka úplne odlišnej právnej problematiky a navyše je vydané obchodnoprávnym kolégiom. Naopak dávam do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019, bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. S poukazom na uvedené považujem argumentáciu žalovaného za nenáležitú a navrhujem, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

9. Právna zástupkyňa žalovaného v podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 08.06.2021 uviedla tieto skutočnosti. Tvrdenie žalobcu, že si nárok na primerané finančné zadosťučinenie možno uplatňovať až po právoplatnosti skoršieho súdneho rozhodnutia, nemá oporu v žiadnom zákone a súčasne je v rozpore s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. V konaní pred Okresným súdom Vranov nad Topľou pod spisovou značkou 3Csp/142/2020 prevzal dňa 15.04.2021 žalovaný uznesenie, ktorým mu bolo uložené vyjadriť sa k žalobe v lehote 15 dní od doručenia. Podanou žalobou sa žalobca domáha, aby súd mu priznal právo na zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 1488,51 eur. Zo žiadneho právneho predpisu, a osobitne nie z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nevyplýva, aby predpokladom finančného zadosťučinenia bolo prechádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie. To znamená, že predpoklad pre uplatňovanie nároku na finančné zadosťučinenie môže vyplývať aj z posúdenia predbežnej otázky vo vzťahu k priamemu uplatňovaniu nároku na finančné zadosťučinenie. Tvrdenie žalobcu týkajúce sa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06.2020) je nesprávne, pretože ide o záver Najvyššieho súdu SR týkajúci sa aplikácie Civilného sporového poriadku. Je irelevantné, či ide o rozhodnutie vydané v občianskoprávnej alebo obchodnoprávnej veci, pretože obe veci sa procesne riadia a prejednávajú postupom podľa Civilného sporového poriadku. Tvrdíme, že ani z podania žalobcu zo dňa 03.06.2021, a ani z vyjadrenia žalobcu na pojednávaní zo dňa 02.06.2021 nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodnili požiadavku na zaplatenie finančného zadosťučinenia v sume 1488,51 Eur. V rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co91/2012 sa uvádza, že s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Žalobca však žiadne skutočnosti ani netvrdí, a teda nie je možné dospieť ani k žiadnym takýmto individuálnym skutkovým zisteniam. Predpoklad o tom, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, by bol v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúci a nedôvodný. Žalovaný považuje za vylúčené, aby v zmysle takej úvahy mal poškodený s ujmom na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti

potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ v prípade, v ktorých ani len netvrdí žiadne skutkové okolnosti, už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Ochrana spotrebiteľa nepresahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena. Žalovaný navrhuje, aby súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol.

10. Na pojednávaní konanom dňa 28.07.2021 sa zistilo, že sa nedostavila žalobkyňa D. T., doručenie je vykázané s tým, že jej neúčast' ospravedlňuje jej právny zástupca a s tým, že táto súhlasí, aby sa vec prejednávala v jej neprítomnosti. Zároveň zástupca žalobkyne I.. I. N. predkladá súdu substitučné poverenie na zastupovanie žalobkyne v tomto konaní. Žalovaný, resp. zástupkyňa žalovaného sa písomne ospravedlnila s tým že súhlasí, aby sa vec prejednávala v jej neprítomnosti. Zástupca žalobkyne udáva, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu, ako aj na všetkých písomných a ústnych prednesoch. Prítomný zástupca žalobkyne udáva: Trváme na všetkých písomných a ústnych prednesoch. V zmysle týchto našich vyjadrení v písomnej a ústnej forme považujeme nárok žalobkyne za primerané finančné zadostučinenie za odôvodnené a primerané. Preto žiadame, aby súd žalobe vyhovel a priznal trovy konania žalobkyne.

11. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Podľa § 2 písm. a) Zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

13. Podľa § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

14. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie, ukladať povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

15. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

16. Podľa § 52 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

18. Podľa § 53a Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa Smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, a to ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

21. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

22. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

23. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

24. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3Csp/227/2016, žalobkyňa ako spotrebiteľ podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.488,51 eur s prísl., v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere uzatvorenom medzi stranami sporu a vo veci bola úspešná.

25. Práva žalobkyne boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní. Už toto základné konanie vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušenia práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená aj nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

27. Súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu zo dňa 08.12.2020 v ktorom uviedol: „Odvolačí súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, čo v danom prípade bolo splnené konaním vedeným na Okresnom súde v X. pod sp. zn. XCsp/XX/XXXX, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom, prípadne aj ich právnym nástupcom, proti uplatnenému nároku. V prejednávacom prípade si žalobkyňa aktívne, podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, uplatňovala svoje práva proti žalovanému.“

28. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ

úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo.

29. Okrem toho súd je názoru, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobkyni, že táto znášala stav právnej neistoty, obávala sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie. Žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby domáhania sa zaplata pohľadávky z úverovej zmluvy vyššie uvedenými spôsobmi, v nemalej miere. Súd poukazuje, že samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia.

30. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 30.01.2019 uviedol: „ Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

31. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný.

32. V ďalšom sa súd zaoberal výškou primeraného finančného zadosťučinenia. V tomto smere súd poukazuje, že výška primeraného finančného zadosťučinenia nemusí byť v každom jednom prípade totožná s výškou bezdôvodného obohatenia. Zákon hovorí o primeranom finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. O to viac nemožno chápať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu škody, ktorá žalobkyni hrozila. Práve preto, že v prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške.

33. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobkyne už bola poskytnutá a to práve v konaní 3Csp/227/2016. Bol preukázaný aj zásah do jej majetkovej sféry, keď na základe plnenia z neplatnej zmluvnej podmienky, žalovanému uhradila navyše finančné prostriedky vo výške 1.488,51 eur. Za situácie danej situácie sa finančné zadosťučinenie vo výške 1.488,51 eur v tomto konkrétnom prípade javí ako neprimerané. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odrádzajúceho prostriedku ochrany.

34. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

35. V danom prípade žalobkyňa okrem argumentu, že požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré má mať voči žalovanému sankčnú a odrádzajúcu funkciu, aby sa nedopúšťal recidívy, a toho, že oproti poskytnutým finančným prostriedkom titulom neprijateľnej zmluvnej podmienky zaplatila navyše sumu 1.488,51 eur, iné tvrdenia ohľadom výšky primeraného finančného

zadosťučinenia neprodukovala. Súd poukazuje, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobkyne, jej bola poskytnutá v základnom konaní. Preto sa súdu finančné zadosťučinenie vo výške 1 ňou požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. 744,50 eur v tomto konkrétnom prípade javí ako primerané. Suma 744,50 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňi satisfakciu a odradzuje dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

36. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 744,50 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

37. Pokiaľ ide o námietku premlčania zo strany žalovaného, súd poukazuje na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého je nárok späť s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Preto až moment „úspešného uplatnenia“ je „conditio sine qua non“ pre súdne uplatnenie tohto nároku. Súd má za to, že bez právneho titulu si žalobkyňa nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ani nemohla uplatniť skôr a teda tento „jej“ nárok nemohol byť v čase podania žaloby v tomto konaní premlčaný. V tomto smere poukazuje súd aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 2Co/137/2016-71 z 24.05.2017: „Ako nedôvodnú považuje odvolací súd žalovaným vznesenú námietku k uplatnenému nároku žalobkyne na priznanie finančného zadosťučinenia vzhľadom na to, že zo vyššie citované znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá v prípade ak si na súde úspešne uplatní toto porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto a osobitným predpismi. To znamená, že Žalovaná si na súde úspešne uplatnila porušenie práva nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 17.04.2014, č.k. 7C/66/2012-152, kedy jej začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia.“

38. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. V danej právnej veci predmetom konania bol nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, výška ktorého závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalobkyňu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. V takomto prípade má žalobkyňa právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak pri určovaní výšky trov konania sa bude vychádzať z prisúdenej sumy.

42. Súd preto žalobkyňi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej sumy s tým, že v zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.